



**Apologia Petri Stevartii Leodii, Theologiae In Academia
Ingolstadiana Professoris, Ad D. Mavritium Ibidem
Parochi, Consilarii Ducalis Bauarici, & ad SS. apostolos,
Coloniæ, Præpositi. Pro Societate ...**

Stevartius, Petrus

Coloniae Agrippinae, 1594

VD16 S 8949

Calumniæ grauißimæ in August am familiam Cæsarem; & Serenißima[m]
stirpem Austriacam atq[ue] Bauarica[m], tum generatim, tum speciatim.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-70292](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-70292)

Sodomita sunt, si sceleribus scatent, à planta pedum vsque ad supremum capillum capitis, non aliter quàm putridus caseus (hac enim tam festiua similitudine difertus homo utitur) putridis vermibus, si sunt Furia, seditio- num, motuum, turbarum faces, si Ethnicis & Turcis crudeliores, si Fratres Turca, si Germania, Principum & Imperij proditores, si Rerumpublicarum bronchi, si pradones publici: nonnè horum omnium criminum partici- pes erunt Inuidiſſimus Imperator, Sereniſſimi Austriae Ar- chiduces, cæteriſq; Imperij Sereniſſimi ac Illuſtriſſimi Prin- cipes, Illuſtres Ordines, ac celeberrimæ Respub. in quib⁹ Ie- ſuita non ſolum viuunt, ſed etiam amantur atq; fouentur. Prædones, proditores in Imperio alere, nonnè crimen læſe Maieſtatis & perduellionis eſt? At hos alit Imperator, Prin- cipes, Respublicæ plurimæ, maximæ, nobiliſſimæ; Ergo hi omnes Maieſtatem Imperij minuunt, ac perduelles ſunt? Fortè excuſabit hos Polycarpus, quod etſi proditores hos alant, tamen eis non obſequantur. Atqui hoc ipſum nefas eſt. Proditores enim non tantum non audiendi, ſed etiam puniendi & ſupplicijs maſtandi ſunt. Nam qui punit, ille etiam id efficit, ne cæteri proditorem audiant & obſequan- tur. Ac ne quis fortè dicat, proditores quidem eſſe Ieſuitas, verum tales non cognoſci, illud addit: *Literis & Episto- lis ad Imperatorem & Principes, eos cruenta conſilia dare, & eadem ac internecionem om- nium Euangelicorum ac Proteſtantium ſuadere, eoſq; ſolicitare ad fidem, pacem, fœderaq; cum Catholicis perrumpenda.* Obteſtor fidem ac ſapientiam veſtram, Inuidiſſime Imperator, Sereniſſimi & Illuſtriſſi- mi Principes, Illuſtres Ordines: an hæc vnquam in Ieſuitis experti ſitis? Quòd ſi talia conſilia agitare Ieſuitas ſenſiſſe, vos affirmabitis; deſiderabit populus Germanus, ſeuerita- tem veſtram in puniendis ſeditioſis Ieſuitis. Sin verò, uti certò ſcio, ipſi vos Ieſuitis innocentia hæc in re testimoni- um perhibueritis, implorabunt omnes Catholici aucto- ritatem veſtram, qua tanto Calumniatori ſub nomine Ieſuitarum totum Imperium, cuiusq; columnas infa- manti, ac ſubruere conanti, ſilentium imponatis, cum- que pro dignitate poteſtateq; veſtra, meritoque ipſius pu- niatis.

in Auguſt^o
& Impera-
toriam fa-
miliam.
Hiſt. Ord.
Ieſ pag. 83.
124. 125 &
alibi ſape.

Non ſolum
qui peccat,
ſed etiã qui
conſentiunt
peccatibus,
rei ſunt.
Hiſ. Or. Ieſ.
pag. 124.

Alia Calumnia Serenissimos Imperij Principes, largitionibus Iesuitarum & Summi Pontificis corrumpi.

His. Ies. pa 32. 122. 238.

Pag. 146.

Pag. 146.

Pag. 126.

Sed superest alia communis vobis omnibus, Serenissimi & Illustrissimi Principes, & Illustres Ordines, calumnia, qua vos exornat Polycarpus, Iesuita apud Romanum Pontificem causas vestras agunt, ab eo vobis ingentes auri & argenti thesauros, priuilegia ac nescio quæ decora impetrat; quæ vos accipitis, vt in perniciem omnium Protestantium cum Papa coniurationem faciatis: Ob hanc auaritiam & munerum cupiditatem Iesuitis seruitis, Collegia ædificatis; quod cum facitis, illi vos Papæ commendant: tùm Papa vos magnis muneribus remunerat, vt eò promptius deinde Germaniæ perniciem moliamini. Moriar Serenissimi Principes, Illustres Ordines, nisi hæc omnia vobis sceleratissimus affingit. Vos enim esse dicit, *qui muneribus corrupti Iesuitas pro arbitrio grassari permittatis*. Verùm ne fingere quicquam vel amplificare verbis videar, audite Inuictissime Imperator, Serenissimi & Illustrissimi Principes, & Illustres Ordines, quid & quomodo dicat: *Principes*, inquit, à Papa **CORRUPTI MVNERIBVS**, & *territi illius potentia, sua auctoritate & legibus, subditos ad colenda idola Papistica impellent, tergiuersantes punient, pelle detrahta eos excoriant, & ossa eorum confringent & concident sicut in lebeti*. Alibi verò cum multis verbis antè conatus fuisset ostendere Iesuitas Ethnicis deteriores, sic inquit: *At Iesuita Imperatorie Maiestati & multis Principibus Germanis Auclores sunt, vt fidem iuramentam, & Religionem nostram in publicis totius Imperij comitijs ab omnibus Ordinibus datam & confirmatam violent*. Duplex Calumnia; Altera in Iesuitas; Altera in Imperatorem ac Principes. Illi suasores & Consiliarij scelerum: Hi verò sunt, qui consilia hæc audiunt, eorumque suasores & auctores benignè tueantur & foueant. Sed animaduertit ipse Calumniator magnitudinem calumniæ. Mitigare igitur conatur (*DEO tamen, inquit, laus, quod istorum malis suggestionibus non locum dant*) Audite Inuictissime Imperator, Serenissimi & Illustrissimi Principes, Illustres Ordines: laudat vos Polycarpus, quòd fidem Protestantibus datam seruetis: quamuis contrarium Iesuita vobis suadeant. Sed iterum querit ex vobis, nam Magister ac Censor vester est. *Hæc sunt furias (Iesuitas) seditionum & motuum publicorum ac*

turbæ

turbationum Ecclesie in medio Germania ferre aequum est? Ecce iniquum censet hos tolerari. Imperator ergo, Principes, Ordines, iniqui, iniusti sint, quia Iesuitas tolerant ac nutriunt? aut vivere in Imperio sinunt. Deinde pergit in Iesuitas debacchari ac clamare, eos esse faces & tubas bellorum. Ita ergo Polycarpus Imperatores, Principes, Ordines, tanquam in suam disciplinam traditos ob iniquitatem, negligentiamque salutis publicæ castigat ac reprehendit. Utinam Furius Camillus aliquis existeret, qui huic monitori & Magistro digna præmia largiretur.

Porro necdum omnino calumniarum in Imperij capita fatur est Polycarpus: etiam illud eis probro obijcit, quod Italos & Hispanos Papæ Romano addictos, iuratos Germaniæ hostes, sub Religionis prætextu in exitium Germaniæ introducant. Hæc enim calumnia in Iesuitas detorqueri non potest, inter quos in Germania tota, vix pauculos Iesuitas Hispanos ac Italos, qui ibi perpetuo morentur, inuenire licet, & eos ipsos militiæ & armorum inexpertos. In Imperatores igitur & Principes hæc iacta est contumelia, qui in suis aulis Hispanos & Italos alunt.

Exprobat Principibus Polycarpus quod in suis aulis Italos & Hispanos habeat. Hist. Ord. Ies. pa. 128.

Præterea non solum calumniari, verum etiam minari Principibus audeat. *Quidam, inquit, Principes Germani, non vnum aut alterum, sed iam ultra mille Iesuitas intra suos terminos ferunt: qui etiam si* VIDEANT DAMNA (notate Principes) *que Respublica, Ecclesia, & Oeconomia inferunt, non tamen mouentur; seruius, quam par sit, euigilaturi, septaque quod dicitur clausuri, ubi gregem lupus dissiparit & deuorarit. De numero millenario non disputabo cum Calumniatore. Hoc scio neminem Principem, ne ipsum quidem inuictissimum & Augustissimum Imperatorem in suis Regnis ac Prouincijs mille Iesuitas numeraturum. Si ergo hoc voluit Criminator. Aliquem Principem esse, qui solus mille Iesuitas aleret: mentiri voluit: si id significauit, numerum Iesuitarum in Imperij finibus millenarium excedere: Non quæram, an tot sint, de quo dubitari posset, sed signum est, voluisse Polycarpum, tunc pariter Imperatori, omnibusque Principibus interitum*

Socordiam Principum reprehendit Polycarpus Hist. Ord. Ies. pa. 129

minari, propter Iesuitas, quos in suis terris habent. Itaque
 contexuit calumniam, ut dubitari possit, an maior sit ca-
 lumnia, vel turpius mendacium. In hoc enim gloriatur.
 Ergo Polycarpi sententiâ Inuictissimus Imperator ac Princi-
 pes omnes dormiunt: Vident damna, quæ Iesuitæ inferunt.
 Euigilate, euigilate, clamat Polycarpus, nî Regna ac
 Prouincias, populosque vestros dissipari vultis.
 Quàm apertè vaticinatur? Quàm securè minatur Polycar-
 pus, quasi de aliqua coniuratione, & imminente Germaniæ
 toti periculo constitutum quid haberet. Quid si ergo cape-
 retur, torqueretur: fortè alicuius coniurationis ederet indi-
 cia. Quanquam quis cum Leysero conspiraret, quem ad
 peierandum, quàm ad coniurandum aptiorem esse su-
 spicor?

*Cæcitatem
 & stultitiã
 obijcit Prin-
 cipibus Po-
 lycarpus im-
 pudensissi-
 mus.*

Satis credo animaduertitur, quanti Polycarpus, eique si-
 miles, qui ad hunc librum operam contulerunt, Summam
 Maiestatem Imperatoriam, Auctoritatem Principum ac
 Ordinum faciat: qui tam audacter in eos inuehatur. Verum
 litit sanguinem Iesuitarum, quo nisi guttur proluat, aut o-
 dio contabescet; aut si vixerit, Patronos Iesuitarum crimi-
 nari non desistet. Vereor, ne & ipse in sacrum Romanum
 Imperium contumeliosus videar, si omnia verba, quibus
 Imperatoriam & Romanam Maiestatem lædit, recēseam.

*Hist. Ord.
 Ies. pag. 83.*

Quidam, inquit, nescio qua cæcitate, aut potius stultitia perculsi, Iesuitas Ecole-
 siae lupos, Patria locustas, Reipublica bronchos, ranas, verres, prædones, seu vi ve-
 rius, quod est res dicam, proditores & serpentes in sinu fouent, alunt, augent, &
 ditant. Licet illorum dolos & fraudes, imposturas & deceptiones, insidias &
 prodiones, & malas artes quotidie experiantur. Statimq; post eosdem

*Hisor. Ies.
 pa. 84, et 18.*

Iesuitarum Fautores ac Patronos: Amatores & Negotiatores illum
 Magna Meretricis, quemadmodum sæpè aliàs solet, appellat.
 Similia dicit alijs locis plurimis. Frustrà est, si horum ver-
 borum contumelias explicare coner: nihil enim ego acer-
 bius aut grauius afferre potero. CAECI ET STULTI PRIN-
 CIPES, IESUITAS, IMPOSTORES, INSIDIATORES, REP-
 BUBLICAE PESTES, PRODITORES ESSE DEPREHENDI-
 TIS: ET NIHILO MINVS EOS IN SINU FOVETIS, ALITIS,
 DITA-

DITATIS: Ignoscite quaeso, Serenissimi Principes, quod iteratò verbis vtor belluæ istius: & quid tam mala lingua & procax mereatur, non ex clementia, qua isti iam pridè abutuntur, sed ex maiestate & dignitate vestra aestimate.

Quis porrò dubitare potest, si quæ in locis ac Regnis Inuictissimi Imperatoris, ac in ditionibus Serenissimorum Principum, Iesuitarum tyrannide, grandia scelera ac cruenta & proditoria facinora (de quibus hîc semper loquitur) perpetrata sint; ea ad ipsorum Principum, sine quorum auctoritate ac iussu vel in Hæreticos, vel in Prædicantes, vel in alios quosuis, nihil factum aut susceptum est, contumeliam spectent? Citat autem sæpè Viennam, Austriam, Grætiū, crudelitatis ac Iesuiticæ tyrannidis exempla, atque ad eò Inuictissimum Imperatorem, Serenissimos Archiduces Austriae, & totam eam Augustam Familiam crudelitatis ac tyrannidis accusat. Eò scilicet homo abiectissimus & contemptissimus audaciæ peruenit; vt sic scribat, quasi ipse sit, cui Serenissimi Principes factorum suorum rationem reddere debeant. Sed audi Polycarpe: Quid si nò in Lutheranos, sed in seditiosos, hi Principes animaduertent? Quid si quidam non quia nolent Catholici esse, sed quia præter hæreses, quas sectabantur, rebelles erant, sunt eiectioni? Quid si idèò, quia alios quoque seducere, & pacem perturbare nitentur? Quid si etiam solius hæresis causa nonnullos, Catholici Principes suis ciuitatibus migrare iusserunt; vt scilicet & ipsi iure suo vterentur, quo vtuntur Protestantes, & aliam in suis ditionibus nolent Religionem ferre, nisi eam, quam ipsi profitentur? Nam certò scio, nec ipsos Illustrissimos Principes Protestantes vitio meritò vertere Catholicis Principibus, quòd Prædicantes non ferant; sicut nec Catholici Protestantibus molesti sunt, quòd Monachi, Sacerdotes expellantur, aut Iesuitæ in eorum ditiones non admittantur. Solus Polycarpus homo nihili ac nauici Prædicans is est, qui nisi in omnes Ciuitates admittitur, Principes ac Dominos earum tyrannidis & truculentia accuset: Quamquam fama est, te deinceps non facile quoquam receptum

Non est contentus calumnia Societatis sed & Ordines præcipuos familias, ciuitates reprehendit Polycarpus.
Hist. Ord. Ies. pa. 19. & 126. 173

iri, cum ne à Patronis ac Principibus tuis criminandis, impurum os, & impudicam hanc manum abstinere possis. Sed quid ago? Quasi vlla ratione ti bi homo importunissime respondendum potius sit, quàm os hoc impudens & procar pugnīs obtundendum.

Cōtumelia Polycarpi in Serenissimam familiam Bauaricam.

Hif. or. Ies. p. 123. 172 & aliās sepe.

Intolerabiles calumnia.

Non parcit ergo familiæ Serenissimorum Archiducum, sed multò minus Bauaricæ domni, cuius columnen, Serenissimum scilicet Principem Guilielmum, Dominum & Principem meum benignissimum, pietate cōmemorabili Ducem, nominatim sepe ridet, & grauissimè calumniatur. Dicit eum dementatum magicis incantationibus, in bestię formam transformatum, quem admodum Vlyssis socij. Vocat eum inuidiosè, Bauariæ Dominatorem: ad cō humanæ laudis cupidum, vt propter adulationes Iesuitarum, multa impiè, iniuste, tyrannicè faciat. Quas ego tantas calumnias oratione non exaggero. Nam per se satis earum elucet atrocitas. Quòd si nullam aliam præter has, in Optimum ac Serenissimum Principem nostrum effutiuisset; nihilominus capitis reus esset nequissimus Polycarpus, siue se auctorem harum criminationum fateretur, siue propagatorem tantū diceret. Verùm non semel tantum & vno loco, sed sepius quàm in vllum alium Imperij Romani ordinem, nefandus Calūniator, in Serenissimos nostros Bauariæ Principes irruit. Mentitur præterea, eundem Serenissimū Principem Guilielmum, pietatis causa publicè id egisse, quòd à Catholicis quibusdam pijs vel in pœnam peccatorum, vel in venerationē Christi dolorum fieri solet: quod etsi apud pios viros potius laudi datur, quàm vitio; tamen Hæretici grande piaculum existimant. Sed planissimum mēdacium est, quòd Eliam vidisse fabularis Polycarpe, & huius mendacij, sicut & aliorum multorū, ipsiusmet, Serenissimi Principis testimonio, ea, quam tu meritus es, ratione conuinceris, nisi fortè DEVS te non ad has salutes & peccare dedocentes, sed ad illas sempiternas pœnas destinasset. Quòd si verò hoc mendacium tuum nō ex opinione piorum, sed ex hæresi Lutherana æstimetur, quanta existet in Serenissimum

num Ducem calumnia? Scimus Hæresiarchas vestros hoc pietatis genus, sacrilegium, carnificis manu vindicandum appellasse. Quid hinc consequatur, tu Polycarpe videris, nisi tibi iam oculos corui effoderunt.

Passim quoque plurima de Bauaria nostra, eiusque Serenissimis Principibus, mendacissimus narrator, interferit: serioque conatur vel Bauaros Principibus, vel Principem hunc sibi subiectis exosum red dere. Verum hoc tantum odium & calumniæ in Serenissimam familiam Bauaricam, inde maximè prouenit, quòd animaduertat Calumniator, Serenissimum ac Clementissimum Principem, Iesuitarum studia & virtutem agnoscere, gratam habere, ijs Collegia plura exstruxisse, ac non cessare quotidie, insignis in eam beneuolentiæ & fauoris indicia præbere.

Illud verò, nisi ad calumniandum Serenissimum ac Humanissimum Principem dictum esset, meritò planè videretur ridiculum: Iesuitas scilicet Serenissimi Bauariæ Ducis Ferdinandi in bello Coloniensi Exploratores ac Custodes eius Panopliæ, quam Serenissimo fratri auxilio misit, egisse. Quid non tandem excogitabit in Iesuitas, Polycarpi, eiusque similibus hominum maleuolentia?

Criminationes porrò in Romani Imperij Ordines, qui dignitatibus fulgent Ecclesiasticis, omittendæ mihi necessariò sunt, tum propter multitudinem & grauitatē earum, quia toti libro sunt inspersæ: tum propterea, quòd illæ calumniæ iam protritæ videantur, ad quas & nostræ, & ipsorum, quos feriunt, aures quodammodò obsurduerint, nimia, & perniciofa fere tolerantiâ Catholicorum Ordinum: Libri nanque isti famosi, non simul ac semel, sed sensim ac velut per iocum animos veneno inficiunt. & sic afficiunt, vt tum primum pestis appareat, cum nullus est remedio locus. Forte expectat quispiam, vt exemplum proferam calumniarum, conuiciorū ac maledictorum in Cardinales, Episcopos, caterosque Ecclesiasticos Ordines. Verum non faciam: sed illud potius contendam; Neminem vllam verborum contumeliam, quantumcunq; dicax & maledicus sit,

Insidia & laquei Polycarpi.

Hif. or. Ies. pag. 123.

Calumnia in Ecclesiasticis Romani Imperij Ordinibus.